בס"ד "הדף היומי לתולדותנו"

יום ד', י"ד בשבט תשס"א (7 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לקראת ט"ו בשבט (מחר!)...

במגילת "שיר השירים" נמשלו ישראל לא רק לפרי הגפן, אלא לאשכול ענבים: "זאת קומתך דמתה לתמר ושדייך לאשכולות" [ז' 8] ורבנו יוסף חיים זצ"ל [בספרו "בניהו"] הסביר זאת במעשה שהיה:

מלך ביקש להיות בטוח בנאמנות שני יועציו, האחד יהודי והאחר נכרי, ונטל מהם את שתי בנותיהן בעודן תינוקות, לגדלן בארמונו כבנות ערובה. לא היתה ליועצים ברירה, והיועץ היהודי לא ביקש אלא בקשה אחת: שלא יאכילו את בתו תבשיל אסור, ותהא ניזונת מירקות ופירות בלבד.

במהלך השנים נוכח המלך בנאמנותם של יועציו וניחם על גזלת הבנות. הורה והביאון, לבושות הדר, ואמר: "יקח כל אחד את בתו". היועץ הנוכרי ניגש לילדה הקרובה ואחז בידה, אבל היהודי החל לבכות ואמר: "איך אדע מי בתי, ייתכן שאקח ילדה שאינה שלי!" בבית המלך ידעו מי בת היועץ היהודי, אבל המלך ביקש לבחון את חכמתו.

אמר לו: "אדרבה, האם יש ביכולתך להודיע מי בתך ומי בת חברך?"

נענה ואמר: "יביאו נא שתי קערות ובהן אשכולות ענבים, ושתי קערות ובהן ענבים מפורקים מאשכולם."

הקערות הובאו, והיועץ ביקש שלכל ילדה יציעו אחת מארבע הקערות. נטלה הילדה האחת את הקערה עם הענבים הפרודים, והשניה בחרה בקערה ובה אשכולות הענבים.

אמר היועץ היהודי: "זו בתי!"

"צדקת", התפעל המלך, "אך כיצד ידעת?"

ענה היועץ ואמר: "אדוני המלך, **אנו היהודים גם אם גופנו חלוקים ונפרדים אך נשמותינו מאוחדות, שנאמר**: "שׂה פזורה ישראל" [ירמיה **נ'** 17], **ולא נאמר "שיות פזורות". לפיכך, דומים אנו לאשכול ענבים, שכל עינב בו נפרד ובכל-זאת אחוזים כולם וקשורים על ידי האשכול המחברם זה לזה.** אבל הגויים נפרדים הם, וכל אחד דומה לעינב תלוש ובודד."

וכבר הצביעו רבותינו על כך, שביעקב אבינו נאמר "...כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה, שבעים" [בראשית **מ"ו** 27], נפש – בלשון **יחיד**. ואילו לעשו היו רק שש נפשות וכתוב בהם "ויקח עשו את נשיו ואת בניו ואת בנותיו ואת כל נפשות ביתו..." [שם **ל"ו** 6] – בלשון **רבים**!

[ט"ו בשבט – הלכות ומנהגים]

♫♫♫

לקראת **שבת שירה**:

השבת שקוראים בה בתורה בפר' "**בשלח**" נקראת **שבת שירה**, על שם **שירת הים** שאמרו בני ישראל אחר קריעת ים סוף, והיא כתובה בפרשה זו – "אז ישיר משה ובני ישראל..." [שמות **ט"ו** 1-15]. לא שירת הים בלבד יש בפרשה זו, אלא עוד הרבה עניינים: יציאת מצרים, קריעת ים סוף, חוק ומשפט, מן, באר, ומלחמת עמלק. אעפי"כ לא ייחדו ישראל שם לשבת זו, אלא על-שם השירה בלבד, כי שירה זו – ששרו ישראל אחרי קריעת הים - היא שירה לישראל ב**כל הדורות** כאילו עכשיו אמרוה. ולמה כך? – שכל דברי התורה – הקב"ה מדבר וישראל שומעים, ופרשה זו – ישראל דיברו והקב"ה וכל פמליותיו מאזינים למוצא פיהם. כי באותה שעה נתרוממו נפשות ישראל למדרגה

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 08-6432843 (מרדכי)

בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום ד', י"ד בשבט תשס"א (7 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

עליונה שאין למעלה הימנו, ונעשו ליבותיהם מעיינות שופעים תורה... [ספר התודעה]

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 08-6432843 (מרדכי)